

2 Juli is geëngageerd de pianist Arn. Pennoek, die het concert en solo-mineur van Saint-Saëns ten gehoor zal brengen. Na de pauze is het programma vastgesteld als volgt: Dirk Schäfer, de Javanische Rhapsodie, Maastricht. Prélude uit Hérodiade; Grieg, Zwei Norwegische Tänze en Liszt, Polonaise E dur.

Woensdagmiddag aanst. zal in de zalen van de N.V. Kunsthandel Esner Surrey, Lange Voorhout 58, een tentoonstelling worden gegeven van werken door A. van den Berg naar aanleiding van zijn 75sten verjaardag. Bij deze gelegenheid zal door den heer J. P. Ros war-nemend directeur van de Academie van Beeldende Kunsten het openingswoord worden uitgesproken.

Bij de Gebroeders Koch alhier wordt tot 19 Juli een tentoonstelling gehouden van etsen door Suzie de Lint.

In het Stadion Hohe Warte zullen van half tot eind Juli uitvoeringen in de open lucht gegeven worden van Die Meistersinger von Nürnberg, met een orkest ter sterkte van 200 musici.

CONCERT- EN THEATERGIDS.

Het Vereenigd Haagsch Tooneel, leider J. F. Mertens, zal van 14 Juli af openluchtvoorstellingen geven op het kasteel Oud-Wassenaar. Opgevoerd worden Kloris en Rosjoe en De Klucht van de Koe.

In deze stukken zullen optreden: Nico de Jong, Jan C. Vos Jr., Jacques Snoek, Luder Erings, Ad. Heeringa, Willy van Driest, Cato Mertens—de Jaeger, Kitty Posthumus, Corrie Heeringa, Tilly de Jong. Het orkest staat onder leiding van Henri Zeldernust. Tevens zal een ballet meewerken.

Het zangspel Des Dichters Heine eerste Liebe zal nog slechts tot en met Vrijdag 6 Juli a.s. op het repertoire van de Fritz Hirsch Operette in den Prinsesse-Schouwburg gehandhaafd blijven. Deze tevens 25e voorstelling zal een feestelijk karakter dragen en ook de laatste zijn in dit zomerspeel.

De reden is, dat de directie contractueel verplicht is tot opvoering van de bekende operette Die Fledermaus, van Johann Strauss, waarvan de eerste voorstelling is vastgesteld op Zaterdag avond 7 Juli.

Het koor en het orkest zijn voor deze gelegenheid aanmerkelijk versterkt; nieuwe decors en costuums voltooien de aankleding. De beste krachten van het gezelschap vervullen de hoofdrollen.

METZ & CO LIBERTY AGENCY AMSTERDAM DEN HAAG

BEGINT 2 JULI OPRUIMING

FEUILLETON

Het geheim van St. Clair

(Vrij naar het Engelsch).

Hurlingham kreeg drie dagen later een wonderlijk ernstige uitnodiging van Denvil, om des avonds te negen uur bij hem te komen. Hij ging er heen en vond er 60k St. Clair en Roston. Onmiddellijk begreep hij de kwestie was nog niet afgedaan. Hij had ook immers al dien tijd gevoeld, dat ze er zó niet afwaren!

Ga zitten, Hurlingham! zei Denvil. We moeten nog één keerje confereren! Om maar dadelijk op het doel af te gaan: die vervloekte geschiedenis heeft mij heelemaal uit m'n rust gehaald. Ik zal je maar met ronde woorden zeggen: ik vind het een mis-rabele gedachte, dat ik met geld zou rond-loopen, dat mij niet toekomt.

Prettig is het niet! sprak Roston. En jij... ging Denvil voort tot Hurling-ham. Vind jij het zelf een denkbeeld, waar je vrede mee hebt? Voel jij je gelukkig bij de gedachte, dat het bed, waarop je slaapt, misschien aan een ander behoort en dat er maar één toeval moet gebeuren en de waar-heid komt aan den dag —?

Allicht niet! zei Hurlingham. Het is een beroerd idee! zei Roston, — Maar toch... Denvil heeft een plan! sprak St. Clair. Rookgerici en drinkspul staan klaar, be-

FILMKRITIEK

ASTA-THEATER.

De Wandelende Jood.

Tijdens het kijken naar deze lange, lange film kwam ik eensklaps tot de ontdekking, dat wij eigenlijk altijd erg onbillijk tegen-over de films van „Cinémans“ zijn. Want die filmwerken doen in onze lage landen altijd op de ongunstigste wijze hun intree. Ten eerste zijn er hier veel minder menschen, die branden van verlangen, om het eerste zó beroemde boek van Eugène Sue eens in filmbeeld te zien, dan in Frankrijk. Wie kent hier eigenlijk „le Juif Errant“? Maar voorts is van veel meer belang nog, dat de onderhavige film eigenlijk oorspronkelijk een vijfdeelsche serie-film was en zóo bij wijze van feuilleton in Parijs en Brussel werd vertoond. Maar wie zou er wat voor voelen, om zó'n eindeloos „wordt vervolgd“ naar ons Haagsche Asta te brengen? Daarom gaat de schaar er in en geen klein beetje. Wat we hier dus krij-gen, is een vestzak-editie van den Wandelen-den filmjood. Hoe kan er onder zulke omstandigheden iets terecht komen van een billijke kritiek?

Daarom wijs ik liever op het boeiende journaal, al is het wél opvallend en spijtig, dat daarin niet — zóoals vroeger — Hol-landsch nieuws is opgenomen. Me dunkt: dat mochten we van Asta toch verwachten.

CITY-THEATER.

De „Grootte Parade.“

Uit onze première-kritiek: „Deze film is een huiveringwekkende spiegel, die ons den oorlog kijken laat, zóo als hij is. Een ieder mogte uitmaken, of hem dat bevalt. Men kende tot dusver het appa-raat nog niet, waarmee men den krijg zóo natuurgelooft voor oogen stellen kon, als door de film... Hier is een wapen ge-smeed tegen den oorlog. En een film als deze blijft niet zonder gevolg. Een onver-gelijke film, die haar eigen weg baant!... Het is nu en dan adembeklemmend: al die gave lichamen, die bloeiende levens op-gaand naar die hel van explosiemiddelen...“

KURHAUS-CINEMA.

Fauteuil 47.

Bij het vertoonen van deze film proef je heel duidelijk dat „Fauteuil 47“ van Louis Verneuil een verbazend amusant tooneel-stuk moet zijn. Herhaaldelijk moet je grin-niken om de koddige teksten en je belooft jezelf: Zoodra ze dat weer eens geven, ga ik het vast en zeker zien!...

Dit is eigenlijk heelmaal geen film; het is een tooneelstuk gebleven; nu ja... op een wit doek geprojecteerd, maar niet de beelden, doch de tekst houden je in de vroolijke stemming. En wér wordt ons bezwaan, dat tooneel en film tweërlei zijn en elk hun eigen eischen stellen. En als de film — zóoals nu hier — geen moeite doet voor een eigen aard, eigen uitdrucks-kunst, dan missen we de points, die het tooneelstuk ongetwijfeld heeft gehad en waarom je jezelf dan ook hebt voorgeno-men te zijner tijd eens naar den schouw-burg te gaan... Maar daarvan afgezien, biedt deze film vermakelijk spel en grappige teksten, zoodat men er zich best kan amuseeren!

Derby.

Als het begint... bij die prachtige aan-gangsbeelden... denk je enthousiast: — „Jongen, dat kan goed worden!“, maar zulk een rythme houden alleen de Russen vol. En dus na honderd meter zijn we in-geschrompeld tot een gewone, levendige, lang niet kwade renbaan-film, met al de wisselvalligheden van renstabelzitters, boek-makkers, sportjournalisten, jockeys en de aankleve van dien. En ook wij, onschuldige toeschouwers worden verleid tot wedden, wie het winnen zal: Peter de Groote of Isabel en ik zou het u hier wel even kunnen vertellen, maar dat mag ik niet, want dan blijft er voor u niets over, om straks naar uit te zien. Maar die eerste honderd meter zijn werkelijk buitengewoon!

Dokken en Veren.

De Rotterdamse filmfabriek Transfil-ma heeft een héél mooi filmpje gemaakt van de gemeentelijke dokken en veren der Maasstad. Op de I. T. F. is het herhaalde malen vertoond, maar niet besproken! Daarom vestig ik nog eens graag de aan-dacht op dit uiterst schinderachtig beeld van het Rotterdamsch havenbedrijf, dat zóo gevoelig en goed gefilmd werd!

TRIANON-THEATER.

Pas op voor de Weduwvrouwtjes.

Begint heel moppig, dank zij het verma-kelijk spel der uitmuntende actrice: Laura La Plante, die ik zér in uw aandacht aan-beveel. Maar al gauw (bij die woonschuit) wordt het al te grappig. Er bestaan grenzen voor zoiets. Dan wordt het een dwaas heen en weer schimmen van groteske schad-uwten en de illusie is er af. Maar kom aan! Het is zomer en dan valt het niet al-tijd mee, een goede film te krijgen. Men zij dus niet te kritisch en lette vooral op de blonde Laura, die waarlijk spelen kan!

De geuren eener Wereldstad.

Oorspronkelijke titel: „Love me and the World is mine“. Regie: E. A. Dupont, de meesterlijke schepper van „Variété“. Her-komst: Amerika, waar Dupont (voor de Universal) één of enkele films gemaakt heeft, vóór hij naar Engeland ging. Plaats van handeling: Weenen vóór den oorlog. Dus: een Amerikaanse film van Ween-ener onder Duitsche regiefilm is wél inter-nationaal!

Dupont is een meester en dus is ook deze film — lang niet zijn beste — vól intere-sante dingen. Het is een sentimenteel ver-haal, maar zóó, dat u gebodigd blijft kijken, zóó, dat u meeleeft met de liefdesgeschiedenis der jonge Roserl, die héél teer en schuw door Mary Philbin wordt vertolk. De film is al een paar jaar oud, maar nieuwere films kunnen een voorbeeld nemen aan vele der regie-vondsten. Ook de Weensche steer is prachtig getroffen!

En ook moet ik u wijzen op de uitmun-tende muzikale illustratie, die deze film „in-bijzonder relief geeft!“

APOLLO-BIOSCOOP.

Om de Heerschappij der Zee.

Een film met prachtige opnamen! Zij speelt in de vorige eeuw, toen Amerika plots kwam opzetten als de ernstige concurrent van Engeland, om den theehandel naar zich toe te trekken. De prachtige driemasters zeilden met ongekende snelheid en de beel-den daarvan zijn zér bezienswaardig, even-als de pittoreske opnamen van Koningin Victoria's hof en vele andere scènes. Even moet ik u nog een grappig staaltje vertellen van de commercieele inzichten der (Amerikaansche) makers van dit filmwerk. Die strijd om de heerschappij der zee werd toentertijd door Engeland gewonnen. Maar de filmfabriek levert naar verkiezing kopieën, waarin Engeland of Amerika winnen U kunt datgene bestellen, wat u het liefst-ziet: Wahrheit of Dichtung. Maar dat neemt niets weg van het fe't, dat het een zeer schilderachtige en intere-sante film is, die u stellig moet gaan zien!

Cadillac & La Salle AUTOMOBIELEN. HAAGSCHE AUTOMOBIEL MAATSCHAPPIJ

SALON DE COIFFURE TOM HOLLINGA

PERMANENTE Ondulatie DIPL. PARIJS. Tel. 14062. — Noordeinde 202, hoek Hoogewal.

FLORA-BIOSCOOP.

What Price Glory?

Bij eerste opvoering schreef ons blad o. m.: „Al het duivelse van tank en mi-trailleur, mortier en gigas, mijn-explosie en de rest en al die jonge soldatenlevens, al die trouwhartige kerels, die ten doode ge-doemde menschen, die al maar warm, rood bloed offeren... ach, daar is geen be-schrijven aan! Wat absoluut o m o g e l i j k in honderd bladzij is neer te schrijven, toont de film „What Price Glory?“ in en-kele beeldenreeksen. Dat vlijnt door het hart, dat is onvergankelijk!... Ons land bezit tal van pacifistische verenigingen. Als zodanig namen deze niet de minste of geringste notitie van oorlogsfilms. Nu komt wér een kans... Luistert, besturen, en weest onmiddellijk actief!... Hier kan Bertha von Suttner niet bij halen!... Houdt het u voor gezegd!“

OLYMPIA-THEATER.

De Venus van Venetië.

Uittreksel uit de première-kritiek: „...Het is een romantische comédie, uit-stekend verfilmd en pittig gespeeld. Men heeft er een Venetië voor gebouwd, dat er zijn mag, dat buitengewoon suggestief werkt. Het heele verloop dezer vlotte film is zóó boeiend, zóó amusant, zóó alleraange-naamst bezienshoudend, dat ik u zonder voor-behoud aanraad, dit werkje eens te gaan zien...“

Verboden Liefde.

Uit de bespreking bij eerste opvoering: „...De verboden liefde in kwestie is die van een kroonprins voor iemand beneden zijn stand. U kent dat. Maar iedereen keer-zit 'n mensch weer in spanning over den afloop... Een vlotte film, die vol beziens-waardige beelden is, een montere film, die makkelijk verloopt, een kwieke film, als een spoorwegromantje...“

THEATER DE SEINPOST.

De Gescheiden Vrouw.

Uit onze première-kritiek: „...Voor ons Hagenaren heeft deze film een charme apart: Scheveningen verheven tot operette-oord! Ja, het is hetzelfde Kur-haus-gezeite „Pier, de welbekende „bad-konings...“ en tóch is 't anders... het is allemaal één tikje mooier dan de werkelijkheid, iets gracieuzer, luchtiger, fijner... zóoals dat in een operette hoort te zijn. Mady Christians speelt guilig en ondeu-gend... maar hoofdzaak is 't herboren Scheveningen, dat hier zijn Hollandsche degelijkheid inruilde voor 't frivoliteit der schuimende operette!“

Als tweede hoofdstuk gaat een reprise van „De Snelheidsman i k“. L. W.

„Weet je ook wat het verschil is tusschen een taxi en een tram?“ „Neen!“ „Nou, dan gaan we maar met de tram“. (Texas Ranger).

Dit is een eervolle oplossing! zei Hur-lingham nadenkend.

Twee van ons zijn dan opgelucht en de derde moet de kwestie maar met z'n ge-weten uitmaken! sprak Denvil.

Zonder angst voor onze kritische oogen! zei Roston.

Maar St. Clair zal het toch weten! sprak Hurlingham.

Dat is iets anders! zei Denvil. St. Clair is blij dat hij zijn geheim kwijt is. Hij wilde onzen raad en dien hééft hij nu.

Ik zal hem stellig opvolgen! zuchtte St. Clair. Maar overleg nog eens, vóór het te laat is. Ik dacht de vorige maal al, dat jullie een definitief besluit namen en nu verandert het!

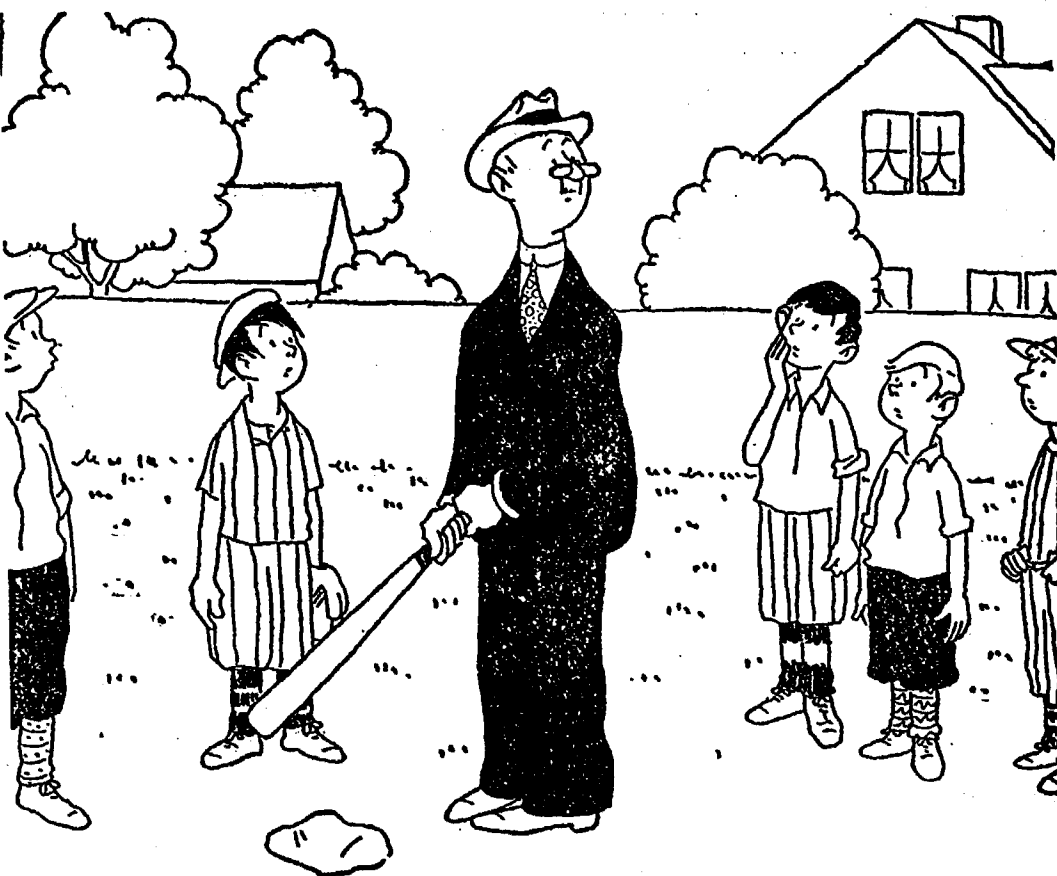
We veranderen het eenstemmig! zei Den-vil. En wat jou betreft, St. Clair, je bent zulk een bésté vriend, we vertrouwen vol-komen op je kiescheheid! En ga nu aan de tafel zitten en schrijf de drie brieven! St. Clair nam plaats voor de tafel.

Vergis je in vredesnaam niet! riep de dikke Roston.

Wees dáár maar niet bang voor! zei St. Clair, het voorhoofd vol diepe, zorgelijke rimpels.

Kom, zei Denvil. We staan voor het raam, tot St. Clair gedaan heeft. Zoo deden de drie. Ieder hunner zocht naar een afleidend gezegd, niemand wist iets te bedenken. Ze hoorden St. Clairs pen krassen over het rituelend papier, ze hoorden hem de brieven voorn en in de en-veloppen steken, die hij daarna adresseerde. Ik ben klaar! sprak St. Clair zacht. Ze draaiden zich gelijktijdig om. Met

DE MINUUT DIE EEN JAAR SCHIJNT TE DUREN

Consternatie, vermengd met sympathie van de cricketclub voor den meneer, die één keer voor de aardigheid eens wou meespelen en die den bal mepte door de ruit van een man, die altijd al herrie gemaakt heeft over ballen die in zijn tuin terechtwamen.

DE ELFDE MUZE

Wij leven in den tijd van de kampioenschap-pen en de kampioenen. Ik heb dan nog niet eens het oog op de aanstaande Olympische atletiekprestaties, waar lenige Yankées zullen aantoonen, dat het feitelijk kinder-werk is om op de eerste verdieping naar binnen te springen, wanneer je den sleutel vergeten mocht hebben, waar stoere Finnen zullen bewijzen, dat een goedgetraind en fit man buiten treinen, auto's, trams enz. kan, daar alles te voet vlugger gaat; waar groote Germanen verschrikkelijk ver met speren zullen gooien en stevig Zweden nog veel verschrikkelijker en verder, en waar veertigduizend menschen halleluja zullen roepen, wanneer een heer in het wit met een figuurtje op zijn borst bliken zal 1/10 se-conde minder noo dig te hebben voor het loopen van 5000 meter dan tot dusver als usantieel werd beschouwd.

Neen, ik bedoel meer die bijzondere kam-pioensschappen, vallende buiten Olympische tournooien, ik heb bijvoorbeeld den heer in Toledo op het oog, dien men zoo op het eerste gezicht voor een gewoon burger, zou houden, doch die in werkelijkheid niemand minder is dan de kampioenbroodjes-metha-mer, die zijn tegenstanders bij den laatste wedstrijd vele broodlengetes achter- liet; ik denk aan den man in Chicago, die als een weinig hoovaardig mensch ergens heel gewóón op de 44e verdieping woont, doch voor wien wij allen deemoedig het hoofd hebben te buigen, waar het op het consumeeren van slagroomtaartjes aankomt, die ons zeker drie banketbakkers-winkels van behoorlijke capaciteit voor-blijft; ik herinner mij den jongeling, die in den kortst mogelijken tijd van San Fran-cisco naar Nieuw-York liep, niet omdat hij zoo graag uit Frisco weg, doch alleen om-dat hij dien naam wou hebben van den snelsten Frisco—Nieuw-Yorklooper.

Ik heb nog meer speciaal het oog op den heer, die kort geleden het record piano-spelen op zijn illustreren naam bracht, door 122 uur (hij moge het mij vergeven wan-neer ik hem tien uur tekort doe) lang jazz-muziek uit een piano te slaan en daardoor het kampioenschap langen afstand piano veroverde; terwijl ik tevens den grootsten eerbied koester voor de jongelui van beiderlei kunne, die op het oogenblik te Nieuw-York bezig zijn uit te maken, wiens intelligent hoofd den lauwerkrans zal dra-gen, die den kampioen-langen-duur-danser toekomt.

Reeds eenigen tijd is deze sportieve krachtmeting aan den gang en er zijn wel een paar slachtoffers, doch er is nog geen beslissing gevallen. Een juffrouw riep na 260 uur dansen uit, dat het hoofd van haar partner haar niet beviel, daar hij op een idioot leek, een ontdekking, die nuchtere toeschouwers reeds lang voor den aanvang van den strijd hadden gemaakt; een ander meisje, dat meer dan tien dagen foxtroet achter haar ruggetje had, liep schreeuwen-de de zaal uit, terwijl een derde volslagen

sidderende handen gaf St. Clair ieder zijn b-bief. In orde! zei Roston en stak den zijnen in z'n portefeuille. Heel goed! sprak Hurlingham bedaard, zijn brief wegbergend. Zoo eindigt de kwestie dus voor altoos! zei Denvil, zijn brief wegsluitend in zijn bureau.

St. Clair was lijkbleek. De anderen merkten het op en respecteerden het, dat hun vriend de kwestie zoo ter harte nam. St. Clair was een fingevoelige vent.

Ik hef de zitting op! zei Hurlingham. Goeden nacht, Denvil!

— Tot ziens! antwoordde deze. — Tot ziens! herhaalde Roston. St. Clair knikte zijwend.

Kom, 't is voorbij! zei Denvil opmonte-rend. We waardeeren het allemaal, dat je de zaak zoo keurig hebt aangepakt! 't Is een lam geval, maar je deed wat je kon. Maak je zelf geen verwijten!

Denvil bleef alleen en ging snel naar zijn brief. Diep ademend las hij: „Gij zijt het niet!“ Hij herademde en ging zitten. Roston of Hurlingham? Fluisterde hij in zichzelf. Ik zou het graag weten!

Vóór Denvils huis, gingen de andere drie gelijktijdig uiteen. Hurlingham stapte in zijn auto. Daar opende hij zijn brief. „Gij zijt het niet!“ las hij. Hij staarde lang op dien eenen regel, die zóoveel pond sterling waard was. Hij voelde zich wonderlijk ernstig ge-stend. Hij zou het geld onvoorwaardelijk hebben teruggegeven. Hij schuurde het pa-pier aan snippers en mompelde: Denvil of Roston? Ik wou het wel eens weten!

Roston was te voet gegaan en had een

getroubleerd werd en het gebouw rond-dartelde, imagineaire bloempjes plukkende en deze den lichtelijk verblufften toeschou-wers in het knoopsgat stekende. Doch wie op zulke dingen let is een kniesoor; ten-slotted zijn nog nooit groote idealen bereikt zonder offers; het is dus te begrijpen, dat een zoo belangrijk iets als het duurrecord foxtroten niet uitgemaakt wordt, zonder dat persoonlijke ongelukken voorkomen.

Overigens vraag ik mij af, wanneer nu daar in Nieuw-York alle sportmenschen op een na, na drie honderd uur, in het plaat-selijk gekkenhuis zitten en de overblijvende 100 pCt. Amerikaan de natie tot een oogen-blik van eerbied gedwongen heeft, door het record op zijn naam te brengen, wat krij-gen wij dan? Of, is dit nu werkelijk het laatste, en roepen wij bij een nieuwen aan-val de politie of den dokter?

Francis Salabert brengt eenige hits uit de verschillende Parijsche revues, allereerst het lied door Mistinguett gelanceerd. Om me suit, dat vrijwel alleen door haar crea-tie naam heeft gemaakt; de muziek van Pearly en Chagnon heeft niets om het lijf.

Uit de revue in het Casino de Paris komt de 6/8 onestep van René Mercier. Quand on est jeune, een werkje in het bekende Fransche genre, dat bij een groot deel van het publiek nogal gewild is. Weinig bewon-dering kan ik hebben voor een lied van Walter Kollo Wann wo, dat in Parijs gaat als Quand on revient. De Duitse operettecomponist heeft werkelijk wel eens beter werk geleverd.

Jose Senlis is de auteur van vele tango's, de laatste, die thans bij Salabert het licht zag Esclava bewijst, dat Senlis in dit genre tot de beste componisten behoort.

Tenslotte brengt de Fransche firma eenige Amerikaanse succesnummers voor Europa; van de Sylva, Brown en Henderson werd overgenomen het bekende lied uit Good News The best things in life are free, een axioma, dat niet ieder zonder strijd zal aanvaarden.

Uit hetzelfde musical play is afkomstig de sublimie Varsity Drag, die hier reeds eerder genoemd werd en die via de radie reeds bekendheid verreeg. Het nummer bezit als dansmuziek buitengewone rhyth-mische kwaliteiten.

Van dezelfde auteurs (de Sylva, Brown en Henderson) is de Five Step uit de musical-play Manhattan Mary, die thans te Nieuw-York gaat. Ook hier zijn het meer de rhythmische kwaliteiten dan de melodische, die dezen five step doen opvallen. V. D. B.

Radio-Nieuws

RECTIFICATIE.

In ons Avondblad van Woensdag gaven wij een beschrijving van de Haagsche Radiofabriek van de firma van der Heem en Bloemssa. Joan Maetsuyckerstraat 42—44—61. Hierbij noemden wij als tweeden ingenieur den heer Wels (moet zijn Lels).

Aangezien deze laatste naam sinds jaren een goeden klank heeft in radio-technische kringen, stellen wij er prijs op deze fout nog even goed te maken.

restaurant opgezocht. Daar opende hij zijn brief, terwijl het strikje speelde.

St. Clair had een taxi aangevraagd en reed er mee naar huis. Met den hoed nog op en zijn jas nog aan, zonk hij in een leun-stoel en bedekte zijn bleke gezicht met de handen. Na langen tijd stond hij op. Hoe wonderlijk, dat zijn vrienden, die toch zo scherp en logisch dachten, niet begrepen hadden, dat de zaak toch zóó niet in orde was, niet in orde kon zijn! Het ongeluk was, dat ze op het idee gekomen waren, dat het een van hen moest zijn. Aan die mogelijkheid had hij tevoren niet gedacht. Het was die plotselinge vraag van Roston geweest. En tóén liep het mis. Niemand was op het eenvoudige denkbeeld gekomen, had de waarheid bevroed, die zoo vlak voor de hand lag: dat die vriend niet had be-staan! Dat hij, St. Clair, het zelf geweest was, dat in zijn e i g e n huis een schilderij was neergevallen, waardoor 't vervloekt ge-heim ontdekt werd. Hij had hun raad ge-weten, hun vrien, onbevangen raad, niet door medelijden beïnvloed. En hoe anders kwam het uit!

Wat moet ik nu doen? Wát moet ik nu doen? zuchtte St. Clair. Vijftien jaar zor-gelooz fortuin... weggeven aan twee vol-wassen boeren, die niet dróómen van 't ge-slacht der St. Clairs? En als ik het láát... wie geeft me mijn rust terug? Hard is het! Hard! Hard!

Terwijl St. Clair zoo met zichzelf streed, herlas de Gikke Roston voor de tiende maal: „Gij zijt het niet.“ Denvil of Hurling-ham! sprak hij tot zichzelf. Ik zou het graag weten!